

er' saa meget mere Grund til at gjentage dette nu, da der paa nærværende Lovforslag findes to Personer (Nr. 99 og 146), der gjør Tjeneste henholdsvis som Korporal og Underkorporal i den danske Hær. De ere i Statens Tjeneste, uagtet de ikke have Indfødsret (jfr. Plakat af 15de Februar 1776). Men Staten kan ikke undgaa at tage dem i sin Tjeneste, fordi de ere Børnepligten undergivne, uagtet de ikke have Indfødsret, — en Bestemmelse, hvortil der, saa vidt vides, ingen tilsvarende findes i noget andet Lands Lovgivning.

Dette er imidlertid ikke det eneste Punkt, hvori den danske Indfødsretslovgivning modtager sig selv, eller dog gjør albeles vilkaarlige Undtagelser fra en almindelig Regel. Saaledes kræves i Almindelighed Indfødsret for at være valgberettiget og valgbar i kommunal Henseende. Men i Frederiksberg, Frederiksberg, Silkeborg, Løgstør og Nørresundby ere Ikke-Indfødte baade valgberettigede og valgbare, saa at kommunale Retigheder vindes eller tabes ved at flytte fra den ene til den anden Side t. Ex. af Ladegaardssaaen eller ifkun i en af de Gader, der

ligger Grændsen mellem Rjøbenhavns og Frederiksberg Kommuner (se Lov af 23de December 1861 §§ 3—4).

Ogsaa af den Grund bliver et samlet Gjennemsyn af Indfødsretten og dens Virkninger mer og mer paatrængende Aar for Aar, fordi flere af Bestemmelserne i den gamle „Indfødsret“ af 15de Januar 1776 ere meget forældede, men endnu paaberaabes, saaledes i nærværende Forslag med Hensyn til den under Nr. 146 opførte Person, at han er Eier af en Hovedgaard. At lægge Pengene i Bøgstaaen, naar det gjælder at veie Nogens Berettigelse til at faae Indfødsret, maa ei alene anses forældet, men kan under visse Forhold endog blive misbrugt.

Endelig skal Udvalget gjøre opmærksom paa, at af de 205 Personer, som nævnes i Loven af 9de Januar 1887, have 20 ikke opfyldt den Betingelse, at de inden 1 Aar fra Lovens Ikrafttræden at regne skulde være løste fra deres tidligere undersaatlige og statsborgerlige Forhold.

Det opgivne Tal findes i følgende Svarskrivelse:

Indenrigsministeriet. Rjøbenhavn, den 20de Januar 1888.

I Svar paa det ærede Udvalgs behagelige Skrivelse af 13de d. M. skal man ikke undlade at meddele, at af de i Loven af 8de Januar 1887 ommeldte 205 Personer, hvem der meddeltes Indfødsret under Betingelse af, at de inden 1 Aar fra Lovens Ikrafttræden at regne for Indenrigsministeriet godtgjorde at være løste fra deres tidligere undersaatlige eller statsborgerlige Forhold, have i Alt 185 opfyldt denne Betingelse samt at 11 af de øvrige 20 Personer ere fødte i Sverig.

Derimod er Indenrigsministeriet ikke i Besiddelse af de fornødne Oplysninger til Meddelelsen af den af Udvalget begjærte Fortegnelse over de Gebhyrer, der ere at erlægge i Anledning af Løsning af fremmed Undersaatsforhold. Kun skal man med Hensyn til Sverig bemærke, at man under 21de April 1886 fra Udenrigsministeriet modtog Meddelelse om, at Gebhyret for Løsning af svensk Undersaatsforhold, der andrager 20 Kr., vilde kunne forventes eftergivet i de Tilfælde, hvor det godtgjøres, at den Paagjældende sidder i saa trange Kaar, at han kun med Vanskelighed vil kunne udrede Gebhyret, og man lod derfor ved Kommunikationen af Indfødsretsloven af 8de Januar f. N. de i Loven anførte Personer, der vare fødte i Sverig, tilgaa Meddelelse om, at de eventuelt maatte bilægge deres Andragende til den svenske Regjering om Løsning af Undersaatsforholdet med behørig Attest om deres økonomiske Forhold, hvilken Fremgangsmaade man ogsaa fremtidig agter at følge.

Singerslev.

SOU.